

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus Theologico-Moralis De Sacris Ecclesiasticorum Ministeriis, Hoc est, De Horis Canonicis, & Missæ Sacrificio

Biesmann, Caspar

Coloniæ Agrippinæ, Anno 1695.

Caput XII. De dispositione animæ ad dignè suscipiendam Eucharistam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42206

Paschate & mortis articulo, si industria domesticorum ita sint informati, ut licet fortè non capiant omnia ad hujus Sacramenti substantiam pertinentia, non tamen ad illud accedant tanquam ad cibum profanum, sed spirituales, institutum pro salute anime: & hoc sufficit, ut possit illis dari Eucharistia in ætate competente, an autem sæpius dari possit, id decernat Confessarius, pro ratione modestiæ & aliarum circumstantiarum. Vid. *Laym. de Eucharist. c. 4. Pal. tr. 21 p. 10. &c.*

C A P U T XII.

De dispositione animæ ad dignè suscipiendam Eucharistiam.

Existenti in peccato mortali præmittenda est confessio.

AD dignè suscipiendum hoc augustissimum Mysterium requiritur ex parte animæ tanquam necessaria dispositio status gratiæ. Proinde existenti in mortali ante sumptionem Eucharistiæ necessariò præmittenda est Confessio, etsi probabilissimè se credat esse perfectè contritum. Vid. *Trid. sess 14, c. 7. Excipe nisi sit necessitas*

fitas communicandi aut celebran- sola con-
 di & desit Confessarius, illo enim tritio.
 casu sufficit esse contritum. Cæ-
 terum is, qui dubitat utrum pec- Quid si quis
 carit mortaliter, non necessariò dubitet de
 confitebitur, quia Trid. solum lo- peccato
 quitur de iis, qui sunt consciï pec- mortali.
 cati mortalis. Nemo autem dicet
 ejus se esse conscium, de quo
 dubitat. Vid. *Henriq. l. 8. c. 45.*
Sa. & alios contra alios, quorum
sententia tutior est & probabilior:
 Multò autem minus ad Confes-
 sionem obligabitur, qui dubitans
 habet opinionem probabilem se
 non peccasse mortaliter; etsi hæc
 opinio etiam minus probabilis
 videatur eâ, quâ opinatur se pec-
 casse graviter, quia sequitur sen-
 tentiam probabilem. Vid. *Melch.*
Flavium in 4. dist. 9. Qui ante Deprehen-
 Communionem apprehendit illud dens pecca-
 peccatum, de quo se sub dubio ac- tum, quod
 cusavit esse certum, probabiliter sub dubio
 non tenetur redire ad Confessio- confessus
 nem. Talis enim directè absolutus est, esse cer-
 fuit ab illo peccato, adeoque non tum, utrum
 apparet necessitas recurrenti ad teneatur
 novam Absolutionem. Vid. *Tamb. redire ad*
in Meth. Confess lib. 2. cap. 1. punct. confessionē.
2., Pellizar. Contra Dian p. 9.
tr. 3. res. 6. & alios, qui censent
 ad

Quid faciet,
 qui adhibi-
 tā debitā
 diligentia
 ad confessi-
 onē requisi-
 tā, leviter
 dubitat, de
 peccato
 gravi fortē
 in confessi-
 one omisso.

ad Confessionem recurrendum
 esse, quod utique tutius est. Ubi
 simul studiosè observa, eum, qui
 sollicitè se parat ad Confessionem,
 eamque etiam cum debita dili-
 gentia exequitur, si illi occurrat
 leve dubium de aliquo peccato
 gravi fortē in Confessione omis-
 so, poterit præsumere id à se ritè
 confessum fuisse, idem est in
 aliis, qui v. g. solent sollicitè Ho-
 ras recitare, aut quæ vovent exe-
 qui: ii enim rectè præsument oc-
 currente levi dubio se omnia ritè
 explevisse. Talis enim habet præ-
 sumptionem pro se fundatam in
 communiter contingentibus, ea
 enim præsumus facta, quæ
 communiter fieri solent, adeoque
 in his maximè valet regula juris.
 In dubio factum præsimitur,
 quod de jure faciendum erat, id
 est, quod ex officio, & legitima
 obligatione faciendum erat, id
 vel maximè factum præsu-
 mitur, quando operans in officio
 & obligatione implenda non solet
 esse negligens. Vix enim fieri so-
 let, ut hujusmodi homo negligat,
 quæ sibi facienda incumbunt. Si
 quis tamen negligens esset in iis
 explendis, quæ sunt obligationis
 suæ,

UT SACRAMENTO. 91

sua, qualis certè sunt plurimi, de his valet altera regula, in dubio factum non praesumitur, sed probari debet, & hoc est, quod volunt asserere Doctores, quando in dubio legis aut voti, &c. dicunt legem esse in possessione, adeoque dubitanti probandum esse, à se legem impletam fuisse. Ita DD. comm. Quod attinet ad peccata venialia, hæc non impediunt Communionem, imò per se loquendo, ne quidem peccat venialiter, qui conscius plurium venialium nullo dolore aut confessione præmissâ, absque tamen complacentia & affectu ad illa, accedit sacram Communionem. Dixi per se, quia potest fieri Communio venialiter culpabilis propter malam circumstantiam v. g. malum finem, puta vanam gloriam, &c. ratio jam dictæ sententiæ est, quia spectata hominum fragilitate, & venialium peccatorum tenuitate fideles non videntur obligari ad hanc specialem reverentiam, nullas habendi veniales maculas. Vid. Tann. Tom. 4. disp. 5. q. 8. Rhodes, Suar. & alios. Verùm contraria sententia multò mihi probabilior videtur, quia irreverentia censetur esse

Utrum peccata venialia impediunt communionem.

esse cum eiusmodi maculis quamvis levibus, quasi cum veste nuptiali aliquantum sordida, tanto convivio interesse, præsertim cum sæculares omnem à se maculam arceant, principalem mensam accessuri. Vid. *De Lugo de Euch disp. 14. sect. 2. &c.* Proin summam, quam potes, ad hoc divinissimum epulum, affer cordis munditiem. Et licet quædam ex jam dictis sententiis videantur probabiles, tu tamen ipse cautè illis utèris, nec alios facilè juxta illas diriges, præsertim si fuerint tenerioris conscientie, quibus ea, quæ modò dicta, facilè scandalo esse possunt. Undè licet dubitans de peccato mortali probabiliter non teneatur hoc dubium confiteri, tutiùs tamen erit, & multò probabiliùs, ac reverentiæ Sacramenti convenientiùs, si hoc dubium peccatum per Confessionem expietur. Eadem ratio est de his, quæ diximus de peccatis venialibus non necessario dolore aut confessione expiandis.

